

ΤΙΝΑ ΗΓΑΠΗΣΑ.

(Κατά τὸ Ἰταλικόν.)

Καὶ ἦλθε πρὸς με πλούσια ἐνδεδυμένη κόρη
τὴν κεφαλὴν τῆς ἑσπερινῆς ἀκτινοβόλος λίθος,
ἐσθῆτα χρυσοκέντητον, βαρύτιμον ἐφόρει,
καὶ ἀνῆλθε κατεκάλυπτον τὸ εὐστυμόν τῆς στῆθος.

Μ' ἔδωκε τὸν βραχίονα· τὸν ἔλαβον προσκίρνω,
ἀλλ' ὅμως ἔχει δι' αὐτὴν δὲν μ' εἶχε τρώσει ἔρως.

Ἐπειτα ἦλθεν ἄλλη τις χαρίεσσα, ἀνθοῦσα
ὡς Ἰουλίῳ ἔκτομος, ὡς Ἀπριλίῳ βόδον·
ἀμὰ τὸ στόμα ἦνοιγεν, ἠκούετο ἡχοῦσα
ἡ ἀρμονία τούρκου, τοῦ οὐρκου δ' κώδων.

Μοὶ ἔπειτα τὴν δεξιάν· προτήγγισα τὰ χεῖλη,
ἀλλ' ὅμως οὔτε δι' αὐτὴν ὁ ἔρως δὲν ὠμίλει.

Ἦλθεν ἡ τρίτη ἰλαρὰ ἐκείνη ἐμειδίᾳ
καὶ τὰς λευκὰς τῆς πικρῆς ἐπόρφυρεν ὁ ἔρως·
εἶχε τὸ βλέμμα πύρινον, ἐβάδιζε θρασυτεῖα
καὶ ἐκάθηται πλησίον μου, εἰς ἀνθετμένον μέρος.
Τὸ στήθος πάλιν ἔκλινεν εἰς τὸ ψυχρὸν μου στήθος,
ἀλλ' ἦτο ἡ καρδίκα μου καὶ δι' ἐκείνην λίθος.

Τέλος ἐφάνη ἀπαθῶς τετάρτη ἐρχομένη·
ὦχρὰ ὁπόσον ὁ κηρὸς τῆς νεκρικῆς λαμπάδος.
Ἐτρέμεν ἦτο σιγῇ, αἰδῆμων, τεθλιμμένη,
καὶ ἑσπερε τὸ στήθος τῆς πενθῶν ἱτέας κλάδος.

Μ' ἔδωκε τὴν ἱτέαν τῆς με χεῖρα διαιμαλῆαν.
Ἐβλάστη καὶ ἐγάπησα τὴν κόρην τὴν δαυλαῖαν.

(1867).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

Η ΕΡΩΤΟΤΡΟΠΟΣ.

Ἐρωτότροπα μὲ λέγουν μερικοὶ ποῦ ἐλληνίζουν,
καὶ κοκέττα ἄλλοι πάλιν ποῦ εἰς ὅλα τοὺς ὀργαρίζουν·
Ἐρκατὰς πενήντα ἔχω καὶ ἂν ἔχω τέ παύεται;
Μήπως καὶ ἐκαστὸ ἂν κάμω τίχτας δὲν μοῦ ταιριάζει;

Δυνατὰ μὲ τὴν τρομπέτα

Ἄς φωνάζουν ὅτι εἶμαι μὴ περίφημη κοκέττα.

Ὅλους τοὺς γελῶ, καὶ εἶμαι μ' ἡγαποῦν μὲ τὴν καρδίαν τους,
καὶ τοὺς ἔρκους μου πιστεύουν οἱ μωροὶ μὲ τὰ σωστά τους.
Μὲ πρᾶπειν ὁ ἕνας καθ' ἡμέραν μὲ σκοτίζει,
καὶ τὰ κάλλη μου ὁ ἄλλος ἐπαινεῖ καὶ θυμιατίζει.

Ἄς φωνάζη ὅποιος θέλει·

Τὸ αὐτί μου δὲν ἰδρόνει καὶ δι' ὅλου δὲν με μέλει.

Μ' ἕνα βλέμμα τοῦς φλογίζω, μὲ μὴ λέξι τοὺς μαγεύω,
καὶ εἰς τὸν καθ' ἕνα λέγω πῶς αὐτὸν μόνον λατρεύω.
Εἰς κινένα ὅμως κλίσιν δὲν ἀποθάνει· ἡ ὕψις μου,
τὸ ἐλεύθερο πουλάκι ἐμοιάζω τῆς ἐρήμου.

Δυνατὰ μὲ τὴν τρομπέτα.

Ἄς φωνάζουν ὅτι εἶμαι μὴ περίφημη κοκέττα.

Ραντε-βοῦ ἔς τὸν ἕνα δίδω καὶ συνέντευξιν ἔς τὸν ἄλλο,
εἶμαι τακτικὴ ἔς τὴν ὥραν· πλὴν ἐγὼ θαρρῶ δὲν σφάλω,
Ἄν περίμενα τὸ δεῖνα καὶ ἦλθ' ἀρχήτερα ὁ τάδεσ...

Ἄς προσέχουν εἰς τὴν ὥραν, καὶ ἂς μὴν ᾔναι μασκαράδες

Ἄς φωνάζη ὅποιος θέλει·

Τὸ αὐτί μου δὲν ἰδρόνει καὶ δι' ὅλου δὲν με μέλει

Πλήθος ἔχω γραμματάκια ἔς τὸ σεντοῦκι κλειδωμένα,
Ἄλλα σὲ χρυσὸ χερτάκι, ἄλλα ὁμορφα γραμμένα·
Μερικὰ μὲ τραγουδάκια, ἄλλα μὲ ἐλληνικάρις,
Ἀγέλιαις ὅπου μοιάζουν μὴ χαρὰ καὶ δυὸ τρομάρις.

Δυνατὰ μὲ τὴν τρομπέτα.

Ἄς φωνάζουν ὅπου θέλουν ὅτι εἶμαι μὴ κοκέττα.

Δὲν θυμοῦμαι ἔς τὴν ζωὴν μου νᾶπια ποτὲ βελόνι,
Μίαν ὥραν ἂν ἀφήσω τὸν καθρέπτη μου, θυμόναι·
Ἐς τὴν μοδίστρα ἐγὼ κάμνω ὅλα τὰ φορέματά μου,
Τὰ φουστάνια, τὰ καπελά, καὶ αὐτὰ τ' ἀσπρόρουχά μου.

Ἄς φωνάζη ὅποιος θέλει·

Τὸ αὐτί μου δὲν ἰδρόνει καὶ δι' ὅλου δὲν με μέλει.

Ἐφίταται ἀπ' τὸ Παρίσι νέες μόδες φηγουρίναι;
Εἰς αὐτὰ ἐπάνω πρῶτα τὸ κοστούμι μου θὰ γείνη·
Κάθε τελευταία μόδα ἐγὼ πρώτη θὰ φορέσω,
Κ' ἂς φωνάζη ἡ μοδίστρα· θὰ πληρώσω, ἂν μπορέσω.

Δυνατὰ μὲ τὴν τρομπέτα

Ἄς φωνάζουν ὅτι εἶμαι μὴ περίφημη κοκέττα.

Μὴν ἡμέραν ἐν μείνω εἰς τὸ σπῆτι χολοσκάνω.
Ἀγαπῶ πολὺ τὸ ἔξω, δι' αὐτὸ τὸν νοῦν μου χάνω·
Μοῦ ἀρέσει νὰ μὲ βλέπουν χίλια μάτια καθ' ἡμέραν,
καὶ τὰ τζόβεντα νὰ τρέχουν τὸ κρόπτι μου τοῦ Πέρα.

Ἄς φωνάζη ὅποιος θέλει·

Τὸ αὐτί μου δὲν ἰδρόνει καὶ δι' ὅλου δὲν με μέλει.

Τὸ κρόπτι μου τί λέγουν, εἰς τοὺς δρόμους βᾶν τρέχω,
Κάμω πῶς δὲν τὰ ἀκούω, ἀλλὰ πάντοτε προσέχω.

« Ἀγγέλως, μοῦ λέγει ἕνας, τίσαι, φῶς μου, » καὶ ὁ ἄλλος
ψιθυρίζει εἰς τ' αὐτί μου, « ὦ θεὲ ὁποῖον κάλλος ! »

Δυνατὰ μὲ τὴν τρομπέτα

Ἄς φωνάζουν ὅτι εἶμαι τοῦ Στραυροδρόμου κοκέττα.